

Fra: Tanja Graabæk [<mailto:tag@h3b.dk>]
Sendt: 16. januar 2014 18:20
Til: Folketingets Oplysning
Emne: Att. Ligestillingsudvalget - erstatter indlæg af 16.01.2014 kl. 08.38

Med reference til jeres netop afholde møde om diskriminering af fædre, vil jeg vil lige komme med mit input. Det som en, der har siddet på begge sider af bordet. Tidligere som tidligere juridisk fuldmægtig i Statsforvaltningen og nu som yder af juridisk og psykologisk bistand til forældrene ved samlivsophør og samværskonflikter.

Statsforvaltningen har mange udfordringer, men de diskriminerer efter min opfattelse ikke – i hvert tilfælde ikke direkte. De forskelsbehandler bopælsforælderen (den, som barnet har primær bopæl hos) og den samværsberettigede, men det skyldes de retlige rammer som er udstukket for deres virke. De har kun kompetence til at se på den samværsberettigedes forhold i samværsager. Men når det kommer til mænd versus kvinder, så bliver alle samværsberettigede behandlet ens uanset køn.

Man kan måske argumentere for en indirekte diskrimination:

Statsforvaltningens praksis – som man jo skal huske på bliver udstukket af Ankeinstansen – baseres på et familiemønster, som efter min opfattelse ikke er i overensstemmelse med det moderne familiemønster (hvor far typisk bidrager på lige fod som mor). Statsforvaltningen mener selv, at de i deres sagsbehandling tager udgangspunkt i den nye familiedynamik. Men statistikken viser, at bopælsretten ligger hos moderen i 88 % af tilfældene. I 81% af de tilfælde, hvor bopælsretten er overført fra den ene forælder til den anden, så er den gået fra far til mor. Det tyder på indirekte kønsdiskriminering – en opfattelse af, at mor som udgangspunkt er bedre som omsorgsperson end far. Man kan argumentere for, at statistikken er et udtryk for “fortid”. Man skal dog huske følgende: Ude i det virkelige liv - når familien brydes op – så er det hovedreglen, at far flytter fra mor og børnene eller at mor tager børnene og går. Dermed er mors ret som bopælsforælder i mange tilfælde allerede blevet slået fast på baggrund af fars handling. Derfor er den nævnte statistik efter min opfattelse mere et udtryk for konsekvenserne af, hvordan familierne vælger at indrette sig ved et samlivsophør, end den er et udtryk for diskrimination.

Mit hjerte bløder for de forældre, som en dag vågner op til den virkelighed, at de er blevet samværsforælder – uden at de på noget tidspunkt har været opmærksomme på, at det kunne være konsekvens. Det er derfor vigtigt, at Statsforvaltningen bliver bedre til at tage stille spørgsmålstejn ved hvem, som har været den primære omsorgsperson for børnene under samlivet (det behøver nemlig ikke, at være den, som har “beholdt” barnet hos sig). Og de skal ift. deres praksis helt klart blive bedre til at acceptere, at børn har et behov for begge forældre. Praksis læner sig mere hen mod en skæveling af børnene til bopælsforælders fordel – og den bør ændres. Men det er en generel - og ikke kønsspecifik – problematik, jf. ovenfor.

I Hvert 3. Barn er vi som udgangspunkt ikke politiske, men det kommer til spørgsmålet om forælderroller så er vores holdning klar: den ene forælder er *ikke* bedre end den anden. Den ene forælder kan have bedre forældreevner end den anden, men det er ikke en kønsspecifik evne. Barnet har ret til begge sine forældre.

Vi vil meget gerne bidrage, hvis det er muligt.

Med venlig hilsen

Tanja Graabæk

Tanja Graabæk | Direktør & Partner | Hvert 3. barn ApS | Parallelvej 14 | 2800 Kgs. Lyngby | T: +45 6913 8800
| F: +45 6913 8801 | D: +45 6913 8802 | E: tag@h3b.dk | Lær os at kende på www.h3b.dk |